

[C. J. F. Sven.]

mindst under Hensyn til den Indstilling, som præger Ministeren — har bøjet sig for dette Krav fra Lægernes Side. Hvor varsom man skal være over for Lægerne, giver i øvrigt nogle af de Erklæringer, der er aftrykt i Folketingets Udvalgsbetænkning, et tydeligt Udtryk for. Der er blandt Bilagene en Erklæring fra Overlægen paa Skt. Hans Hospital. I denne Erklæring er der en enkelt Passus, der maa virke stærkt rystende paa en lovgivende Forsamling. Den paagældende Overlæge — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat — kommer i sin Erklæring ind paa de forskellige Paragraffer i Lovforslaget og siger om Bestemmelsen i § 8, Stk. 2, der bestemmer, at uden for de i samme Paragrafs 1ste Stykke nævnte Tilfælde maa den behandlede Læge ikke nægte at efterkomme en Anmodning om Udskrivning, medmindre den maa antages at medføre væsentlige Ulemper for Patientens selv, og Justitsministeren tiltræder Nægtelsen, omtrent følgende: Det er jo ganske urimeligt, at der kun skal tages Hensyn til, om det medfører Ulemper for Patientens selv eller ikke, idet man maa erindre, at der ogsaa kan være Tale om, at det kan være til Ulempe for den paagældende Patients Omgivelser og for hans Hjem.

Dette er sikkert rigtigt, men maa jeg spørge: Er det virkelig Meningen, at nu skal Folk, der ikke er farlige for deres Omgivelser, men kun er til Gene for deres Hjem, holdes tvangsmæssigt paa Sindssygehospitalet. Det kan man vel ikke tænke sig, og det giver Loven heller ikke Udtryk for, men Overlægen kritiserer det meget skarpt, og saa siger han rent ud:

„I Praksis vil det vistnok vise sig umuligt at gennemføre en saadan Bestemmelse. Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at jeg kan indestaa for, at der paa samtlige Landets Sindssygehospitalet findes et stort Antal Patienter, som (smlgn. § 8, Stk. 1) ikke er farlige for sig selv eller andre, og hvis Sygdom ikke kan ventes at bedres ved yderligere Hospitalbehandling, og som daglig forlanger at blive udskrevet uden at faa deres Ønske opfyldt, fordi deres nærmeste hverken kan eller vil have dem i deres Hjem.“

Det er i Sandhed betryggende Oplysninger at faa, og saa føjes der til, at hvis man ikke desto mindre vedtager Loven, og navnlig hvis man vil gennemføre den i Praksis, vil der rejse sig et Ramaskrig Landet over fra de Hjem, som det vil komme til at gaa

ud over, at denne Bestemmelse føres ud i Livet.

Det er jo et tydeligt Fingerpeg om, at de paagældende i Virkeligheden mener, at det i Praksis vil vise sig umuligt at gennemføre denne Bestemmelse. Det er under betryggende Kaar, at Lovgivningsmagten giver sig til at fastsætte Retsregler, naar en Overlæge ved et af de største Sindssygehospitalet rent ud erklærer, at vi kan gøre herinde, hvad vi vil, og vi kan godt vedtage Bestemmelsen, men i Praksis vil det vise sig umuligt at gennemføre den. Det er i øvrigt ikke den eneste Lægeudtalelse, der gaar i den Retning. Der er ogsaa andre Udtalelser, i hvilke man ret utilsløret gaar ind for den Opfattelse, at Spørgsmaalet, om man skal være paa et Sindssygehospital eller ej, skal ikke afgøres efter Hensynet til Patientens Farlighed, ej heller efter Hensynet til, om hans Udskrivning vil være til Skade for ham selv eller ej, nej, det skal afgøres under Hensyn til, om det passer hans Hjem at modtage ham eller ikke.

Der er ogsaa en anden Lægeudtalelse i samme Retning, nemlig fra Sindssygehospitalet i Viborg, hvor man rent ud paa samme Maade argumenterer for, at en Lovbestemmelse om, at en Mand ikke skal kunne tilbageholdes af Hensyn til hans Familie, kan man ikke godkende. Man maa holde paa, at en sindssyg af Hensyn til sit Hjem, uanset hvad hans egen Tilstand tilsiger, maa forventes at blive indesparret efter de paagældende Myndigheders Forholdsbefindende. Naar dette er Tilfældet, at der altsaa inden for Lægekredse, specielt blandt de Læger, der beskæftiger sig med Sindssygebehandling, gør sig en saadan Opfattelse gældende, saa maa det være dobbelt nødvendigt som sidste Instans at have Domstolene, og jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, at han gør det Panterspring endnu en Gang at overvinde sig selv og fraviger det Standpunkt, at Spørgsmaalet ikke maa komme for Domstolene.

Som Resultatet af en mangeaarig Kamp er Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person skal umyndiggøres eller ikke, blevet frataget Administrationen og henlagt til Domstolene, men en naturlig Konsekvens af hele denne Linie vilde være, at man ogsaa paa dette Omraade indførte en Domstolsbehandling som sidste afgørende Faktor. I Virkeligheden er dette Forslag imidlertid, naar man ikke lader Domstolene faa det sidste Ord, en Forringelse af den nuværende Tilstand, for nu er der i hvert Fald den Sikkerhed, at man ikke vil kunne faa en